

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFECase No. 10706Date of filing: 29.1.87

** AWARD - Type of Award Final
 - Date of Award 29.1.87
 _____ pages in English 14 pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____
 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

 - Date _____
 _____ pages in English _____ pages in Farsi

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
AWARD

Case No. 10706

Chamber One

پرونده شماره ۱۰۷۰۶

شعبه یک

حکم شماره ۱-۱۰۷۰۶-۲۹۱

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داری دعوی ایران-ایالات متحدہ
شیت شد - FILED	
Date	29 JAN 1987 تاریخ
	۱۳۶۵ / ۱۱ / ۹
	10706

سینت رجیس پیپر کامپنی،

ادعای کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار

مطروح توسط

ایالات متحده امریکا،

خواهان،

- ۹ -

جمهوری اسلامی ایران،

خوانده.

حکم

حاضران:

از جانب خواهان: آقای ج. آر. کروک،

نماینده رابط ایالات متحده آمریکا،

آقای ام. رابوین،
قائم مقام نماینده رابط و دستیار طرح کننده ادعا،
کتلین کرکن،
وکیل و مشاور وزارت امور خارجه و طرح کننده ادعا.

از جانب خوانده: آقای محمدکریم اشراق،
نماینده رابط جمهوری اسلامی ایران،
آقای محمد حسن بردبار،
مشاور حقوقی نماینده رابط،
آقای عبدالمجید عقیقی،
مشاور حقوقی نماینده رابط.

اول - چریان دعوی

۱ - در تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۰) دولت ایالات متحده امریکا ادعای کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار خواهان، سینت رجیس پیپر کامپنی ("خواهان") را در دیوان مطرح نمود.

۲ - در ۲۰ ژوئن ۱۹۸۴ (۳۰ خرداد ماه ۱۳۶۳) ایالات متحده دادخواست تکمیلی خود را به ثبت رساند و در ۱۵ ژوئیه ۱۹۸۵ (۲۴ تیر ماه ۱۳۶۴) خوانده، شرکت ساختمانی دی ("دی")، لایحه دفاعیه و ادعای متقابل خویش را ثبت کرد.

۳ - در ۱۳ نوامبر ۱۹۸۵ (۲۲ آبان ماه ۱۳۶۴) خواهان پاسخ خویش به لایحه دفاعیه و در ۱۷ مارس ۱۹۸۶ (۲۶ اسفند ماه ۱۳۶۴) سوگندنامه مایکل کوزرادسکی را به ثبت رساند که خوانده به سند مزبور به دلیل ثبت بعد از موعد مقرر اعتراض کرد. در ۱۵ آوریل ۱۹۸۶ (۲۶ فروردین ماه ۱۳۶۵) دولت جمهوری اسلامی ایران لایحه دفاعیه‌اش را ثبت نمود.

۴ - استماع پرونده در تاریخ ۲۵ نوامبر ۱۹۸۶ (۴ آذر ماه ۱۳۶۵) برگزار شد.

دوم - واقعیات و اظهارات طرفین

الف - صلاحیت

۵ - سینت رجیس براساس مدارکی مدعی است که تبعه ایالات متحده می باشد. این مدارک حاکیست که نامبرده شرکت سهامی عامی است که در سال ۱۸۹۹ در ایالت نیویورک تاسیس شده، و کماکان از حسن شهرت تجاری برخوردار، و حدود ۹۵ درصد آن متعلق به اتباع امریکا است. شرکت مزبور به دنبال تصمیم مجمع سالانه سهامدازان در ۲۸ آوریل ۱۹۸۳ (هشتم اردیبهشت ماه ۱۳۶۲) اسم خود را به سینت رجیس کورپوریشن تغییر داد.

۶ - سینت رجیس ادعای حاضر را از جانب اسپان - دک، اینک ("اسپان - دک") مطرح می‌سازد. سینت رجیس مدعی است اسپان - دک شرکتی است که در ایالت تنسی تاسیس یافته، و تماماً متعلق به سینت رجیس است. سینت رجیس براین مبنا ادعا می‌کند که اسپان - دک نیز تبعه ایالات متحده است. سینت رجیس اظهار می‌دارد که از طریق شرکت تابعه خویش، ادعا از تاریخ بوجود آمدن تا ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه

۱۳۵۹) مستمرا" به وی تعلق داشته است.

۷ - خواننده اظهار می دارد که اسناد و مدارک مورد استناد سینت رجیس جهت اثبات تابعیت امریکائی خود ناقص است، زیرا گواهی تاسیس سینت رجیس فاقد امضاء، مهر یا تاریخ است و نام شرکت بهنگام طرح این دعوی، سینت رجیس پیپر کامپنی بود و نه سینت رجیس کورپوریشن .

۸ - خواهان در جلسه استماع، نسخه جدیدی از گواهی تاسیس سینت رجیس پیپر کامپنی را تسلیم نمود، و مدعی شد که فقدان امضاء، مهر یا تاریخ در نسخه تسلیمی قبلی گواهی مذکور ناشی از اشتباه در نسخه برداری از آن سند بوده است.

۹ - خواننده استدلال می کند که "ادعا متعلق به اسپان - دک است که بنا به گفته خواهان شخصیت حقوقی مستقلی است که طبق قوانین ایالت تنسی تشکیل یافته، و اهلیت اقامه ادعای خویش در این دیوان را دارد." خواننده، ضمن نقل بند ۲ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی، استدلال می کند که سینت رجیس نمی تواند ادعای غیرمستقیمی را از جانب اسپان - دک در دیوان مطرح سازد.

۱۰ - خواهان در جلسه استماع اظهار داشت که سینت رجیس طبق "مشی داخلی" شرکت، بدون توسل به انتقال قانونی، از جانب شرکتهای تابعه خویش اقدام به طرح دعوی می کند، و اجازه خواست که دادخواستش را اصلاح و نام اسپان - دک را به عنوان خواهان دعوی اضافه نماید. نامبرده استدلال کرد که چنین اصلاحی، مبنای حقوقی یا حقیقی ادعا را تغییر نداده، و حق خواننده را تضییع نخواهد کرد.

۱۱ - سینت رجیس اظهار می دارد که شرکت "دی" یک موسسه، سازمان یا واحد تحت

کنترل دولت ایران در مفهوم بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی است. وی می گوید که «دی» از سال ۱۹۷۹ تحت کنترل دولت ایران بوده و دولت مدیران کنونی شرکت را منصوب و اکثریت سهام شرکت را صادره کرده است. خواهان ادعا می کند که طبق اصل ۴۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران که بنا بر تعریف آن، بخش دولتی اقتصاد شامل «کلیه صنایع بزرگ و صنایع مادر» است، دی، به عنوان یکی از بزرگترین شرکتهای ساختمانی در ایران، ملی اعلام شد. نامبرده، مضافاً استدلال می نماید که صرفنظر از اینکه شرکت رسماً ملی شده یا نشده باشد، دولت ایران از طریق نصب مدیران موقت و صادره سهام مالکان قبلی اکثریت سهام، یعنی خانواده مکارهچیان، کنترل خویش را بر شرکت برقرار ساخته است.

۱۲ - خواننده منکر آنست که دی واحد تحت کنترلی در مفهوم بیانیه حل و فصل دعاوی است. نامبرده اظهار می دارد که این شرکت وضعیت قبلی خود را حفظ نموده و همچنان به عنوان شخصیت حقوقی مستقل دایر می باشد، و استدلال می کند که در نتیجه دیوان نمی تواند نسبت به ادعای حاضر اعمال صلاحیت کند.

ب - ماهیت دعوی

۱۳ - خواهان اظهار می دارد که اسپان - دک ماشین آلات و تجهیزاتی می فروشد که در تولید محصولی برای استفاده در صنعت ساختمان بکار می رود. طبق اظهار خواهان، در تاریخ ۱۳ ژوئیه ۱۹۷۶ (۲۲ تیر ماه ۱۳۵۵) جان مک گرو، نایب رئیس قسمت فروش اسپان - دک و هادی مکارهچیان، رئیس شرکت دی، قراردادی جهت فروش ماشین بتون ریزی برای تولید محصولات بتونی و تجهیزاتی جهت احداث یک پروژه جدید مسکن، و ارائه کمک فنی برای نصب و راه اندازی تجهیزات منعقد ساختند. دی موافقت کرد که هزینه دستگاه بتون ریزی و «سایر تجهیزات» را با یک فقره اعتبار اسنادی بپردازد. مبلغ

موضوع اعتبار اسنادی به طور کامل پرداخت شده و مورد اعتراض اسپان - دک، نمی باشند.

۱۴ - سینت رجیس مدعی است که در پاییز ۱۹۷۶، دی با استفاده از حق خیاری که طبق قرارداد داشت، اقدام به خرید قطعات یدکی بیشتری کرد. شرکت واسیل همانطور که در معاملات قبلی عمل کرده بود، به عنوان نماینده مجاز دی به خرید قطعات یدکی اقدام نمود.

۱۵ - خواهان اظهار می دارد که شرکت واسیل در تاریخ ۲۹ نوامبر ۱۹۷۶ (۸ آذر ماه ۱۳۵۵) سفارش دی در مورد قطعات یدکی را تایید کرد. از آنجا که اعتبار اسنادی شامل قطعات مزبور نمی شد، طرفین موافقت کردند که پس از تسلیم صورتحساب وجه آن پرداخت گردد. ماشین آلات و تجهیزات سفارشی موضوع اعتبار اسنادی و قطعات اضافی با هم در چند صندوق بسته بندی و برای خوانده ارسال شد.

۱۶ - اسپان - دک در ۸ مارس ۱۹۷۷ (۱۷ اسفند ماه ۱۳۵۵) صورتحساب شماره ۳۸۱۱ به مبلغ ۲۱،۴۹۵ دلار را بابت ابزار و قطعات یدکی که در نوامبر ۱۹۷۶ سفارش شده بود، صادر کرد. شرایط پرداخت در صورتحساب مزبور، "۳۰ روز تمام" قید شده بود. خواهان ادعا می نماید که دی در اواخر مارس ۱۹۷۷ کالاها را دریافت کرد و در طول سال ۱۹۷۷ پرسنل دی و اسپان - دک به سوار کردن ماشین آلات و تجهیزات پرداختند.

۱۷ - خواهان اظهار می دارد که، علی رغم تقاضاها و وعده‌های پرداخت، بدهی هنوز پرداخت نشده، و تقاضا می کند که حکمی به مبلغ ۲۱،۴۹۵ دلار صادر شود. خواهان همچنین مبلغی اضافی به میزان ۱/۵ درصد مبلغ مدعابه بابت هزینه های تنظیم این ادعا به اضافه بهره از تاریخ سررسید دین تا تاریخ پرداخت مبلغ حکم مطالبه می کند.

۱۸ - خواننده استدلال می نماید که قرارداد ژوئیه فقط مربوط به فروش ماشین آلات بتون ریزی بوده، و وی قیمت تجهیزات را به طور کامل پرداخته است. نامبرده اظهار می دارد که خرید هرگونه قطعات یدکی مشمول قرارداد جدیدی می شده و اسپان - دک وجود چنین قراردادی را ثابت نکرده است. بعلاوه خواننده منکر آنست که آقای مکاره چیان پس از سال ۱۹۷۶ سمت ریاست شرکت را عهده دار بوده، یا اجازه و اختیار عقد قراردادهای دیگری از جانب دی را داشته است. خواننده همچنین حمل قطعات یدکی و ماشین آلات توسط اسپان - دک را تکذیب کرده، و مدعی است که حتی بخشی از کالاهای موضوع قرارداد اصلی تحویل نشده است.

۱۹ - خواهان، در پاسخ اظهار می دارد که مذاکرات و مکاتبات بین طرفین که ادله و مدارک وی مستند آنها است، برای احراز وجود قرارداد کافی است. پس از آنکه دی تلفنی و بطور کتبی سفارشش را تایید کرد و بعداً قطعات را تحویل گرفت و قول داد قیمت آنها را بپردازد، هیچگونه نوشته دیگری لازم نبود. خواهان اظهار می دارد که در مارس ۱۹۷۷ دی دریافت قطعات را طی مکاتبات بعدی خود با اسپان - دک، و طی مکالمات متعدد تلفنی و در ملاقاتهایی با نمایندگان اسپان - دک تایید کرد.

ج - ادعای متقابل

۲۰ - خواننده ادعای متقابلی به مبلغ ۱۵۰،۰۰۰ دلار بابت خسارات متحمل ناشی از قصور اسپان - دک در اجرای تعهد قراردادی خویش برای راه اندازی ماشین آلات و مبلغ ۷۳،۳۴۰ دلار بابت ۱۰ درصد تخفیفی که حسب ادعا از کل قیمت قرارداد به خریدار اولی قابل پرداخت بوده، به ثبت رسانده است.

۲۱ - خواهان اظهار می دارد که ادعای متقابل واهی بوده و باید مردود شناخته شود.

وی می گوید که قرارداد را به طور کامل اجرا کرده، و تعهداتش را طبق قرارداد ایفا نموده است.

سوم - دلایل حکم

الف - صلاحیت

۲۲ - ادعای حاضر در تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۰) ثبت شده، و در آن سینت رجیس به عنوان طرف قراردادی برای حمل قطعات یدکی به ایران معرفی گردیده، و صورتحساب شماره ۳۸۱۱ مورخ ۸ مارس ۱۹۷۷ (۱۷ اسفند ماه ۱۳۵۶) بابت این قطعات صادر شده است. در کلیه لوایح بعدی سینت رجیس کماکان خواهان بود، هر چند که بعداً معلوم شد که در واقع اسپان - دک طرف واقعی قرارداد بوده است.

۲۳ - سینت رجیس در جلسه استماع پیشنهاد کرد که ادعایش را اصلاح، و اسپان - دک را به عنوان خواهان دیگر اضافه نماید. خواننده با این پیشنهاد مخالفت، و استدلال کرد که اسپان - دک در کلیه مواقع ذیربط شخص حقوقی مستقلی بوده که می توانسته ادعایش را قبل از ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۰) در دیوان ثبت نماید. نامبرده استدلال کرد که اصلاح دادخواست و اضافه کردن اسپان - دک، حق خواننده را تضییع می کند و لذا نباید در چنین موقع دیری پذیرفته شود.

۲۴ - دیوان دآوری به الزامات ماده ۲۰ قواعد دیوان دایر بر مجازشناختن اصلاح ادعاء مگر در مواردی که با تاخیر صورت گرفته یا موجب تضییع حق طرف دیگر شده، و یا صلاحیت دیوان را سلب نماید، توجه دارد. رجوع شود به: فدرز کوریوریشن و صنایع پرودتی لرستان، تصمیم شماره ۳-۲۵-۵۱ (۲۸ اکتبر ۱۹۸۶/۶ آبان ماه ۱۳۶۵).

۲۵ - دیوان همچنین نظر داده است که در بررسی اصلاحیه پیشنهادی جهت افزودن یک طرف یا جانشین کردن یک طرف به جای طرف دیگر، لازم است تعیین کند که آیا پیشنهاد اصلاح "تلاشی جهت معرفی ادعایی جدید پس از ضرب الاجل مصرح در بند ۴ ماده سه بیانیه حل و فصل دعاوی است"، رجوع شود به: آستین کامپنی و ماشین سازی اراک، حکم شماره ۲-۲۹۵-۲۵۷ (۳۰ سپتامبر ۸/۱۹۸۶ مهر ماه ۱۳۶۵)، یا صرفاً روشن کردن هویت حقیقی خواهان واقعی است. اصل مزبور در امتناع از ثبت ادعای ریموند اینترنشنال (انگلستان)، با مسئولیت محدود، ص ۳ تصمیم شماره ۱۸ دیوان عمومی - امتناع شماره ۲۱ (۸ دسامبر ۱۷/۱۹۸۲ آذر ماه ۱۳۶۱)، تشریح گردید. دیوان در این تصمیم چنین نظر داد:

ماده ۲۰ قواعد موقت دیوان داوری مقرر می دارد که در طول جریان داوری [از جمله رسیدگی به قرارداد] هر یک از طرفین می تواند ادعای خود را اصلاح نموده یا آنرا تکمیل نماید، مگر آنکه دیوان چنین اصلاحی را به علت ایجاد تاخیر و یا تبعیض نسبت به طرف دیگر یا بنا به سایر مقتضیات مناسب تشخیص ندهد. با این وصف، معرفی یک خواهان جدید به جای خواهان اصلی در حکم تسلیم یک دادخواست جدید بوده و نمی تواند صرفاً به عنوان اصلاحیه دادخواست موجود، که بموقع توسط دفتر ثبت دریافت گردیده، تلقی شود.

۲۶ - در پرونده حاضر دیوان براین نظر است که اعم از اینکه سینت رجیس در سوابق امر همچنان عنوان خواهان داشته یا نداشته، اصلاحیه پیشنهادی متضمن جانشینی اسپان - دک به عنوان خواهان بجای سینت رجیس بوده و این امر "در حکم ثبت ادعایی جدید" در مفهوم اصل مورد بحث در بالا می باشد. رجوع شود همچنین به: یونیورسال انترپرایز، لیمیتد و شرکت ملی نفت ایران، تصمیم شماره ۲-۷۴۶-۳۸ (۲۳ ژوئیه ۱۹۸۵/اول مرداد ماه ۱۳۶۴).

۲۷ - تاریخچه ادعای حاضر تا منجر شدن به اصلاحیه پیشنهادی، آنرا از واقعیات مربوط به امتناع از ثبت ادعای ا.ام.اف اورسیز کورپوریشن، تصمیم شماره ۱۷ دیوان عمومی - امتناع شماره ۲۰ (۸ دسامبر ۱۹۸۲/۱۷ آذر ماه ۱۳۶۱) متمایز می‌سازد. در آن پرونده، روسای مشترک دفتر دیوان به دلیل اینکه ا.ام.اف اورسیز تبعه ایالات متحده نیست، در تاریخ ۲۱ مه ۱۹۸۲ (۳۱ اردیبهشت ماه ۱۳۶۱) از ثبت ادعای ا.ام.اف اورسیز کورپوریشن خودداری کردند. لیکن دیوان اجازه داد ادعای مزبور به عنوان "ادعای ا.ام.اف اینکورپوریتد از طرف ا.ام.اف اورسیز" ثبت شود. دلیل دیوان این بود که "ظاهر دادخواست نشان می‌داد که دادخواست مزبور به یک شرکت غیرامریکایی مربوط بوده... ولی در عین حال به وضوح حاکی از آن بود که این شرکت، شرکت تابعه تماما" متعلق [به خواهان] می‌باشد." بالنتیجه، دیوان نظر داد که عرضحال را "به عنوان توضیحی درباره هویت خواهان واقعی به شمار آورده، و آنرا به عنوان متممی که از خواهان جدیدی اسم می‌برد، تلقی نمی‌کند." ص ۲ همان ماخذ.

۲۸ - در پرونده حاضر، در دادخواست از اینکه طرف قرارداد جز سینت رجیس شرکت دیگری بوده، و یا خواهان دیگری هم وجود داشته، ذکری به میان نیامده بود. تنها رابطه ممکن با اسپان - دک در دادخواست، اشاره‌ای است که به صورتحساب شماره ۳۸۱۱ شده است. لیکن در دادخواست ذکری از این که صورتحساب به نام اسپان - دک بوده، نشده است. در واقع، نحوه انشای دادخواست این تصور را به ذهن متبادر می‌کند که قرارداد ادعایی بین سینت رجیس و دی منعقد شده است. فقط بعداً" یعنی هنگامی که صورتحساب شماره ۳۸۱۱ به دادخواست تکمیلی ضمیمه شد، این مطلب روشن گردید که اسپان - دک طرف قرارداد ادعایی بوده است. در دادخواست تکمیلی برای اولین بار ادعا شد که اسپان - دک طرف قرارداد بوده و نه سینت رجیس.

۲۹ - نظر دیوان اینست که، با توجه به مدارک ثبت شده در پرونده حاضر، نمی توان گفت که اصلاحیه پیشنهادی چیزی بیش از روشن کردن هویت خواهان واقعی نیست. برخلاف پرونده ا.ام.اف اورسیز، تا دو سال پس از ثبت دادخواست اصلی، طرف واقعی این قرارداد مشخص نشده بود. هرگاه در دادخواست اصلی از طرف واقعی به قدر کافی اسم برده شود، دیوان ممکن است به اقتضای اوضاع و احوال اجازه اصلاح دادخواست به منظور معرفی خواهان واقعی را بدهد. اما در اوضاع و احوالی نظیر مورد حاضر، افزودن نام اسپان - دک، در حکم ثبت ادعای جدیدی علیه خواننده توسط اسپان - دک است.

۳۰ - دیوان، مضافاً پرونده حاضر را از امریکن اینترنشنال گروپ اینک و جمهوری اسلامی ایران، حکم شماره ۳-۲-۹۳ (۱۹ دسامبر ۲۸/۱۹۸۳ آذر ماه ۱۳۶۲) متمایز می داند. در آن پرونده، خواهان امریکن اینترنشنال گروپ ("آ. آی. جی") بابت ملی شدن علایق خویش در یک شرکت تابعه ایرانی، ادعای خسارت می کرد. این سؤال مطرح شد که آیا خواهان حق دارد بابت بخش معینی از سهامی که در دست یکی از شرکتهای تابعه اش بوده، ادعای خسارت کند یا خیر؟ خواهان در یادداشت تکمیلی خود اظهار داشت که سهام مورد بحث از جانب خواهان به نام شرکت تابعه وی بوده، و در نتیجه خواهان در رابطه با تمامی سهام خویش خواهان واقعی بوده است. خواهان درخواست خود را به صورت دیگری مطرح کرد و از دیوان اجازه خواست که دادخواستش را اصلاح، و شرکت تابعه را به عنوان خواهان دیگر، در آن بگنجانند. دیوان این "اصلاحیه را به دلیل اینکه مبلغ خواسته یا مبنای ماهوی یا حقوقی ادعا را تغییر نمی دهد، و نمی توان گفت که موجب تضییع حق خواننده می شود"، مجاز شمرد. ص ۸ همان ماخذ. دیوان به ویژه ملاحظه می نماید که در پرونده ا.آ.جی خواهان اصلی هم قبل از اصلاحیه و هم بعد از آن، خواهان واقعی بود. در اصلاحیه فقط نام خواهان که قبلاً در پیوست دادخواست آمده بود، اضافه و بخشی از ادعا به وی منتقل گردید.

۳۱ - اما در پرونده حاضر، خواهان در دادخواست اصلی به هیچ وجه ذکری از اسپان - دک به میان نیاورده یا اشاره‌ای به وی نکرده است. خواهان هیچگونه توضیحی برای قصور اسپان - دک در ثبت ادعای خودش قبل از تاریخ ۱۹ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۹ دی ماه ۱۳۶۰)، نداده است. در چنین اوضاع و احوالی، بیانیه حل و فصل دعاوی صریحا" دیوان را از اعمال صلاحیت منع نموده است. بند ۲ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی مقرر داشته است که دیوان نسبت به ادعاهای غیرمستقیم فقط موقعی صلاحیت دارد که "واحد دیگر خود حق اقامه دعوی نداشته باشد..." از آنجا که اسپان - دک خود می توانست اصالتا" ادعای حاضر را مطرح سازد، لذا سینت رجیس نمی تواند از جانب شرکت تابعه خویش ادعای مستقیمی را در این دیوان مطرح نماید. بدینسان، اصلاحیه پیشنهادی طرف واقعی دعوی یعنی اسپان - دک را، پس از انقضای ضرب الاجل صلاحیتی مصرح در بیانیه حل و فصل دعاوی، جانشین طرف غیرواقعی، یعنی سینت رجیس می نمود.

۳۲ - بنا به دلایل مذکور در فوق، دیوان اصلاحیه پیشنهادی را رد نموده، و ادعای حاضر را مردود می شناسد. از آنجا که اسپان - دک خواهان واقعی نیست، ادعای متقابل مطروح علیه وی نیز باید به همان دلایل مردود شناخته شود. در اوضاع و احوال حاضر، دیوان لزومی به مشخص کردن وضعیت شرکت ساختمانی دی نمی بیند.

ب - هزینه ها

۳۳ - دیوان داوری در رابطه با هزینه ها، قبلا" متذکر شده است که اصولا" ایرادی به صدور حکم به پرداخت هزینه های داوری در دعاوی کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار نیست. رجوع شود به: هیات امنای دانشگاه کلمبیا و جمهوری اسلامی ایران، حکم شماره ۱-۱۰۵۱۷-۲۲۲ (۱۵ آوریل ۱۹۸۶/۲۶ فروردین ماه ۱۳۶۵). این نظر شامل صدور حکم به پرداخت هزینه‌های خواننده در موقعی هم می شود که خواهان نتواند از عهده

اثبات ادعای خود برآید.

۳۴ - خواننده تقاضا کرده است حکم به «جبران خسارت قانونی» داده شود، لیکن مبلغ آن را مشخص نکرده است. در شرایط پرونده حاضر، دیوان حکم به پرداخت هزینه‌های داوری به مبلغ ۲۰۰ دلار به خواننده را معقول می‌داند.

چهارم - حکم

۳۵ - بنا به دلایل پیش گفته،

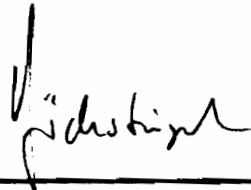
دیوان به شرح زیر حکم صادر می‌کند:

الف - ادعای سینت رجیس پیپر کامپنی رد می‌شود.

ب - ادعای متقابل شرکت ساختمانی «دی» رد می‌شود.

ج - خواهان باید بابت هزینه‌های داوری مبلغ دویست دلار (۲۰۰ دلار) امریکا به خواننده بپردازد.

لاهور، به تاریخ ... ژانویه ۱۹۸۷ برابر با ... بیمن ماه ۱۳۶۵

کارل - هاینس بوکشتیگل

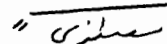
رئیس شعبه یک

بنام خدا

هوارد ام. هولتزمن

نظر مخالف

محسن مصطفوی

هرچند با پرداخت هزینه داوری موافق
نیستم و نظر خود را نیز قبلاً بیان
کرده‌ام، لکن از آنجا که رویه شعبه حکم
به پرداخت هزینه داوری در حد معقول
می‌باشد، برای حصول اکثریت، با هزینه
تعیین شده موافقم.

آ. ن. / ج. ح